

stranil, keď je podľa prijatého znaleckého posudku zistené, že také opatrenie žalobník urobiť nemôže, a naproti tomu opatrenie na strane žalovaného je možné a lacné.

Čo do právneho rozboru tejto povinnosti s hľadiska ochrany práva vlastníckeho a zásad o náhrade škody, odkazuje dovolací súd strany na podrobné dôvody svojho rozhodnutie č. Rv IV 419/37, uverejneného v Úr. sb. pod čí. 3674 a v Sb. n. s. pod čí. 16691, zdôrazňujúc len to, že žalobníkovu vlastnícke právo na rušený prijímač nebolo v tomto prípade sporné.

Odvolací súd vyriekol okrem zákazu ďalšieho rušenia tiež, že rušebný zásah má byť odstránený primontovaním tlmiča na prístroj žalovaného, alebo iným vhodným spôsobom. Tým zrejme dal žalovanému voľnosť, akým spôsobom vyhovie určenému zakazu. Podľa toho môže sa tak stať tiež úplným vyradením masážneho prístroja z činnosti, čo so zreteľom na to, že ho žalovaný používa — ako sám udáva — na účel, ktorého účinok je *p r o b l e m a t i c k ý*, resp. aj bez tejto potreby, nie je v súdenom prípade neprípustným zásahom do jeho vlastníckej slobody.

Čís. 17091.

Tým, že bola v bernej exekúcii zabavená [§ 383 zák. č. 76/1927 Sb. z. a n.]*) pohľadávka daňovému dlžníkovi už prisúdená, stráca tento právo započat' o jej vydobytie exekúciu.

(Rozh. z 28. júna 1938, R IV 167/38.)

Súd prvej stolice exekúciu povolil, rekursný súd žiadosť o povolenie exekúcie zamietol. Dôvody: Podľa spisov okresného súdu č. C II 212/37 bola celá pohľadávka exekventa, pre ktorú žiada exekúciu, zabavená platebnou záповед'ou berného úradu vo V. dňa 9. februára 1938. V záповеди bolo zakázané poddlžníkovi plniť a vyslovené, že zabavením stal sa štát oprávnený pohľadávku vybrať po sumu vymáhaných daňových nedoplatkov. Podľa prípisu berného úradu platebná záповед' doručená bola poddlžníkovi dňa 9. februára 1938. Dispozičné právo dotyčne pohľadávky prešlo tedy podľa §§ 391 a 400 zák. č. 76/1927 Sb. z. a n. na berný úrad už dňa 9. februára 1938, takže exekvent dňa 11. februára 1938, keď podal žiadosť o povolenie exekúcie, nebol už oprávnený exekúčne vymáhať túto pohľadávku. Bolo preto napadnuté usnesenie zmenené a exekučná žiadosť zamietnutá.

Najvyšší súd usnesenie rekursného súdu potvrdil z jeho správnych dôvodov, ku ktorým dodal:

Už samým zabavením pohľadávky dlžníkovi prisúdenej zbaví sa tento oprávnenia ňou nakladať, tedy aj ju pre seba vymáhať exekúčne,

*) Vid' teraz prílohu vyhlášky č. 227/1936 Sb. z. a n.

lebo ustanovenie odst. 4 § 387 zák. č. 76/1927 (príloha vyhlášky min. financií č. 227/1936) Sb. z. a n. má sa uplatniť, keď zabavenie pohľadávky stalo sa po povolení exekúcie, žiadanej k jej vydobytiu (arg. slova »n y n í zabavené«). Platebná záповeď berného úradu vo V. stala sa síce na zaistenie dôchodkovej pokuty (§§ 400 a 403 cit. zák.), ale v nej obsiahnuté je aj to, že štát je oprávnený pohľadávku zabavenú i s prípadnými úrokmi vybrať po výšku vymáhanej sumy. Keď bolo i toto pojaté do platebnej záповeďi, znamená to aj p r i z a i s ť o v a c o m zabavení, že bolo nariadené nielen zabavenie, ale aj vybranie pohľadávky (porov. vl. nar. č. 15/1937 Sb. z. a n. k § 400, odst. 1, cit. zák. odst. 3). Nemá preto významu pre toto exekučné pokračovanie súhlas terajšieho exekventa, aby toto bolo suspendované do skončenia dôchodkového pokračovania, keďže exekučné pokračovanie nemohlo byť ani započaté.

Čís. 17092.

Ochrana nájemníků.

Byty skládající se mimo kuchyň a pokoj pro služebné z dvou obytných místností jsou od 30. června 1937 vyňaty z ochrany nájemníků (§ 3 zák. č. 66/1936 Sb. z. a n.), i když bylo místností užíváno zcela nebo z části k výkonu povolání.

(Rozh. ze dne 2. listopadu 1938, Rv I 2203/38.)

Proti soudní výpovědi z bytu v čp. 694 v P. namítla vypovídaná, že nejde o byt třípokojový s přísl., nýbrž o byt, který se skládá z pokoje, kuchyně a dílny; dílna byla živnostenskoprávně schválena a byt podléhá dosud ochraně nájemníků. Provozovna jest malého rozsahu a vypovídaná v ní vede zlatnickou živnost po svém zemřelém manželovi vdovským právem. S o u d p r v é s t o l i c e zrušil uvedenou výpověď, kdežto o d v o l a c í s o u d ji uznal za účinnou.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Podle zjištění prvního soudu, na němž zakládá i soud odvolací své rozhodnutí, šlo podle původního stavebního určení o byt pětipokojový s kuchyní a předsíní (předpokojem) a příslušenstvím; toto původní stavební určení bylo dodatečně změněno tím, že zazdění spojovacích dveří a umístěním kuchyňských kamen do jedné místnosti byly utvořeny dva byty, z nichž se jeden skládal z dvou pokojů a kuchyně s příslušenstvím, a druhý, o němž jde v souzeném sporu, z tří pokojů, z nichž jednoho bylo a jest až dosud užíváno jako kuchyně, druhého jako dílny a třetího k bydlení. Svrchu uvedenou stavební úpravou byly tudíž utvo-